

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/63/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2109229192
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2109229192.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobcu: P. O., nar. XX. Y. XXXX, bytom E., I. XX a zast. advokátom: JUDr. Roman Hošovský, Bratislava, Mikulášska 1/a, proti žalovanej: W. C., nar. XX. B. XXXX, bytom E., Y. XX, zast. advokátom: JUDr. Tibor Sanák, Trnava, Námestie SNP 2, o 15.294,83 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. marca 2012 č. k. 8C/64/2010-245 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa I. zamietol žalobu (ktorou sa žalobca na žalovanej domáhal zaplata 15.294,83 eur s 8,5% úrokom z omeškania od 1. januára 2008 do zaplata „titulom“ dvoch zmlúv o pôžičke, to okrem náhrady trov konania) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej k rukám jej advokáta II. náhradu trov konania v sume 37,53 eur a III. náhradu trov právneho zastúpenia v sume 2.367,82 eur, ako i štátu na bližšie neoznačený účet súdu prvého stupňa IV. náhradu trov konania v sume 431,06 eur a V. súdny poplatok za odpor v sume 889,97 eur, všetko do 15 dní. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne ust. §§ 133, 657 a 658 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb.) i s odkazom na § 517 ods. 2 takéhoto zákona a § 120 ods. 1 a § 132 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom prakticky neunesením dôkazného bremena žalobcom na ním uvádzané tvrdenia (účastníkom si podržané v priebehu celého konania), pre ktoré podľa súdu prvého stupňa žalobe nešlo vyhovieť. Zmluva o pôžičke má totiž charakter reálneho kontraktu, kde je okrem dohody strán rozhodujúcim skutočné odovzdanie predmetu pôžičky a k tomu môže dôjsť (v prípade peňazí, o ktoré šlo aj v tejto veci) nielen fyzickým odovzdaním, ale i prevodom na bankový účet (dlžníka, ale i tretej osoby). Popri ďalšom viac-menej teoretickom rozbere inštitútu pôžičky vyšiel okresný súd z toho, že v prejednávanej veci žalovaná (v minulosti nielen zamestnaná u žalobcu, ale s týmto tiež istý čas žijúca) samotné obdržanie peňazí (ešte v sume 438.831 niekdajších Sk) nepopierala, poprela však žalobcom tvrdený právny dôvod, pre ktorý sa tak stalo (uplatnením vlastného tvrdenia, že tu nešlo o pôžičku, ale o dar) a zo znaleckého posudku v konaní vyplynulo, že žalovaná pravdepodobne nie je pisateľkou podpisov na písomných zmluvách o pôžičke (zmluvách z 1. a 11. júna 2007 v držbe žalobcu), nech aj jednoznačnému záveru o nemožnosti pripísania všetkých porovnávaných podpisov žalovanej bránila podľa znalkyne zvýšená variabilita podpisov účastníčky. Ak takto teda žalovaná uniesla dôkazné bremeno ju ťažiacie (na preukázanie, že písomné zmluvy nepodpísala), nebol už dôvod zaoberať sa tvrdením žalobcu o možnosti kvalifikácie jeho zmlúv so žalovanou ako nepomenovaných, ani žalovanou vznesenými námietkami premlčania. Rozhodnutie o trovách konania účastníkov odôvodnené bolo právne ust. § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 a § 151 ods. 1 O. s. p. i len paušálnymi odkazmi na § 10 ods. 1, §§ 14 a 15, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (tzv. advokátska tarifa), vecne potom úspechom žalovanej a jej trovami na právnej službe advokáta aj inými trovami podľa vyčíslenia v odôvodnení (kde na jednej strane advokátovi nepatrila odmena za odpor proti platobnému rozkazu, podaný samou účastníčkou, na druhej strane potom iné než tzv. advokátske trovy tu reprezentovala pomerná časť súdneho poplatku a suma preddavku na trovy znaleckého dokazovania). Rozhodnutie o trovách konania štátu súd prvého stupňa odôvodnil právne

ust. § 148 ods. 1 O. s. p. a vecne trovami štátu na znalečnom v rozsahu, v ktorom toto nebolo kryté preddavkom žalovanej; rozhodnutie o poplatkovej povinnosti žalobcu potom oprel právne o ust. § 2 ods. 2 zákona (SNR) č. 71/1992 Zb. (zákona o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež „poplatkový zákon“) a položku 1 písm. a/ Sadzobníka tvoriaceho prílohu poplatkového zákona a vecne o neúspech žalobcu a priznanie žalovanej čiastočného oslobodenia od súdnych poplatkov vo výške 97%, pre ktoré poplatková povinnosť práve v rozsahu takéhoto percentuálneho podielu stíhala žalobcu.

Proti tomuto rozsudku (ako proti celku) podal včas odvolanie žalobca a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal neúplnosťou vykonaného dokazovania, ako aj nesprávnosťou a neúplnosťou vyhodnotenia toho vykonaného a tiež nenáležitým odôvodnením rozsudku (odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 1 písm. a/, c/ a d/ O. s. p.), majúci jednak za to, že súd prvého stupňa nevykonal dôkazy podľa neho (odvolateľa) významné (dopyt na banku, ktorá v minulosti žalovanej poskytla hypotekárny úver a výsluch advokáta žalobcu), okrem toho sú tu však tiež ďalšie dôkazy spôsobilé potvrdiť verziu zo žaloby (výsluch M. C. a J. Y., navrhnutých na vyslúchnutie aj v ďalšom paralelne vedenom konaní - vo veci súdu prvého stupňa sp. zn. 14C/60/2010, kde sa žalobca na žalovanej domáha zaplataenia ďalšej sumy 2.867,35 eur a kde sa až po rozhodnutí odvolacieho súdu, vytykajúcom tiež nevypočutie takých osôb, dozvedel o tom, že tieto majú vedomosť i o predmete sporu v prejednávanej veci). Ani záver o neunesení ním dôkazného bremena a súvisiaci záver o unesení dôkazného bremena žalovanou neobstojí, ak znalkyňa pravosť podpisov na písomných zmluvách nevytlúčila a rozhodnutie zamietajúce žalobu je tiež v rozpore s inak správnym záverom (súdu prvého stupňa) o dôkaznom bremene žalovanej na neexistenciu jej povinnosti obdržané finančné prostriedky vrátiť. S odvolaním sa na viaceré odvolaním zmieňované skutočnosti je tu potom aj sporná hodnovernosť verzie žalovanej, s ktorou sa okresný súd taktiež nevyporiadal, pričom podoba odôvodnenia jeho rozsudku je podľa odvolateľa i porušením jeho práva na spravodlivé súdne konanie - tým, že tu i so zreteľom k judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS“) aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej „ESLP“) chýba dostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

Žalovaná navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť, majúci za to, že tento je vecne správny. Nad rámec stotožnenia sa s dôvodmi takého rozhodnutia žalobca podľa nej koná účelovo, ak tvrdí nadobudnutie ním poznatku o osobách súcich za svedkyne až v odvolacom konaní, keďže potrebnými údajmi disponoval ešte pred rozhodnutím napadnutým rozsudkom a v tomto prípade tak nejde o spôsobilý odvolací dôvod. Navrhnuté svedkyne pritom nemôžu mať o predmete sporu žiadnu priamu vedomosť (keďže žalobca sa s nimi zoznámil až viac než rok po čase vyplývajúcom zo zmlúv o pôžičke) a ich prípadné výpovede boli by i tak zaťažené chybou, keďže tu ide o osoby s veľmi zlým vzťahom k nej (žalovanej), od ktorých treba očakávať snahu jej poškodiť (nakoľko M. C. je bývalou manželkou terajšieho manžela žalovanej). Ona naďalej popiera podpísanie i samotné uzavretie zmlúv o pôžičke, o. i. tiež preto, že v inkriminovanom čase nemala finančné možnosti, aby bola schopná pôžičku (ak by túto aj mienila prijať) splatiť.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobcu celú vec (pretože napriek výslovnému namietaniu i uplatneniu odvolacích dôvodov len voči rozhodnutiu vo veci samej mali všetky ďalšie čiastkové výroky rozsudku povahu rozhodnutí závislých na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, pretože tu síce šlo (aj) o rozhodnutie vo veci samej, popri tom však i o výskyt odvolaním dôvodne vytykaného pochybenia súdu prvého stupňa, reprezentovaného nie celkom dostatočným odôvodnením rozsudku, pričom práve takáto vada vylučovala konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (či už zmenou rozsudku a vyhovením žalobe, alebo potvrdením rozsudku).

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vada konania vymedzená v práve odcitovanom zákonom ustanovení (a inak aj ďalšia vada z písmena g/ rovnakého paragrafu, spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Ide o jedno zo základných práv, ktoré v podmienkach tuzemského právneho poriadku zaručujú okrem zákonov aj článok 46 a nasledujúce Ústavy Slovenskej republiky (ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (tu por. oznámenie ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.).

Podľa judikatúry ESLP (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), ÚS SR (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03), ale tiež Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba pritom za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky vymedzuje ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia treba dospieť k záveru, že s tam uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, ďalej prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii nevyplývajú (pokiaľ vôbec takéto právne závery urobené boli) a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvodené.

Ak potom povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka, resp. so špecifikami konkrétnej veci); porušením príslušného práva účastníka konania na jednej strane a zodpovedajúcej povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma tiež možnosť náležite skutkovo, ale aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Pretože nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným takýmto ustanovením.

Podľa názoru odvolacieho súdu nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že práve priblíženou vadou bol postihnutý aj napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z prejednávanej veci (pokiaľ šlo o časť takého rozhodnutia z pohľadu možnosti jeho pretrvania kľúčovú, teda o rozhodnutie vo veci samej).

Nebolo to tak pritom preto, žeby súd prvého stupňa neprezentoval svoje úvahy objektívne zrozumiteľne, ale preto, že v časti zaujímania ním postoja k otázke unesenia (resp. neunesenia) dôkazného bremena jednotlivými stranami sporu nebol celkom dôsledný, najmä však neponúkol žiaden udržateľný (obhájiteľný) právny záver, o aký právny vzťah by malo pri záujme na akceptovaní jeho úvah (súdu prvého stupňa) medzi účastníkmi ísť.

Jednak totiž nešlo inak, než súhlasiť so žalobcom, že nemôže byť prijateľným praktické vloženie znamienka rovnosti medzi nepravdepodobnosť podpísania žalovanou písomných zmlúv (predložených žalobcom), okresným súdom kvalifikovanú za unesenie dôkazného bremena žalovanou a záver o neuzavretí zmlúv o pôžičke - v tomto prípade paradoxne práve z dôvodu taktiež zaneseného do odôvodnenia rozsudku, teda preto, že žalobcom tvrdená a žalovanou popieraná zmluva o pôžičke (resp. pri snahe o najväčšiu možnú presnosť až dve takéto zmluvy) nemá charakter konsenzuálneho, ale reálneho kontraktu (pri ktorom schopnosť preukázať uzavretie platnej písomnej zmluvy je z pohľadu vzniku právneho vzťahu bez právneho významu, ak tento je možné preukázať iným spôsobom).

Dôkaznému konaniu je vlastné jeho založenie (o. i.) aj na koncepcii dôkazného bremena a jeho plávania (presúvania medzi jednotlivými stranami vedeného sporu), čo v praxi znamená nielen to, že každý účastník má dôkazné bremeno na preukázanie vlastných tvrdení, ale i to, že skutočnosti tvrdené len jednou stranou sporu druhej stačí popierať a takto popreté skutočnosti rozhodne nemožno považovať za preukázané a do tretice tiež to, že úspešné unesenie dôkazného bremena jednou stranou sporu síce vedie k presunu takéhoto bremena na stranu druhú, záver o unesení dôkazného bremena je však možným ako vo vzťahu k parciálnym (čiastkovým) tvrdeniam, tak i vo vzťahu k celkovej verzii

predostieranej tou-ktorou stranou sporu a len takto zedefinované komplexné unesenie dôkazného bremena môže byť podkladom pre stotožnenie sa s tým, ako veci podáva jedna strana sporu.

Súd prvého stupňa sa potom práve uvedeným zjavne neriadil, keď konštatovanie zo znaleckého posudku, že žalovaná pravdepodobne nie je pisateľkou podpisov na žalobcom predložených zmluvách, mohlo mať nanajvýš povahu onoho parciálneho unesenia dôkazného bremena zhora, teda aj pri pominutí interpretácie posudku žalobcom len charakter preukázania, že nedošlo k podpisu zmlúv, pri žiadnej nožnej interpretácii z neho však nešlo vyvodiť záver, že k poskytnutiu pôžičky (pôžičiek) nedošlo a už vonkoncom nie to, že je naopak pravdivou verzia žalovanej o poskytnutí jej peňazí požadovaných žalobou (či aj len časti z nich) ako daru.

I keď na zamietnutie žaloby v prípadoch obdobných tomu z prejednávanej veci by spochybnenie podpisov dlžníka na písomnej zmluve o pôžičke principiálne postačovalo (nakoľko tu prioritu musí mať prípadná neschopnosť uniesť dôkazné bremeno na strane žalobcu), takto je to (bez ďalšieho) spravidla len v prípade jednoduchého popierania osobou vykázanou do procesnej pozície žalovaného, že tu vôbec došlo k odovzdaniu vecí tvoriacich predmet pôžičky (rozumej vtedy, ak sa popiera nielen tvrdený vzťah z pôžičky, ale aj prevzatie peňazí tým, kto by ich podľa žaloby a argumentácie v nej mal vrátiť, čiže jeden z vonkajších prejavov, z ktorého možno ako na jednu - nech aj nie jedinú - alternatívu usúdiť, že by tu malo ísť práve o pôžičku). V prejednávanej veci ale o takýto (jednoduchý) prípad nešlo, keďže žalovaná popri popieraní existencie žalobcom tvrdeného právneho vzťahu z pôžičky poskytnutie jej žalobcom sporných finančných prostriedkov nepoprela (a v dôsledku príchodu prinajmenšom časti peňazí, tvoriacich tu predmet sporu, na jej bankový účet toto ani dosť dobre poprieť nemohla) a sama prišla s vlastným (inak pre existenciu niekdajšieho spolužitia účastníkov nie celkom nepravdepodobným) tvrdením o tom, že žalobou požadované prostriedky mali byť darom.

Za takejto situácie sa však pre potrebu vyporiadania sa aj s otázkou hodnovernosti verzií oboch strán sporu nebolo možné uspokojiť s popieraním žalovanou toho, že písomné zmluvy predložené žalobcom opatrla v mieste vyhradenom dlžníkovi podpismi ona a ani s tým, že rozpačitejší výsledok písomznaleckého dokazovania preferoval verziu podsúvanú práve ňou (žalovanou), ale tu bol tiež nástup dôkazného bremena žalovanej na preukázanie jej vlastného tvrdenia (že šlo o dar), spojený s rovnakými dôsledkami ako v prípade žalobcu (teda najmä s tým, že pokiaľ sa žalovanej nepodarí okolnosť darovania jej peňazí žalobcom preukázať spôsobom nevzbudzujúcim odôvodnené pochybnosti, i takéto tvrdenie ostane nepreukázaným a bez možnosti ho vziať za tzv. bernú mincu).

Ak sa súd prvého stupňa nevysporiadal aj takouto možnou (a na základe doterajších výsledkov dokazovania tou najpravdepodobnejšou) patovou situáciou (v ktorej obaja účastníci síce účinne popierajú tvrdenia protistrany, žiaden z nich však nemusí byť schopný preukázať - bezo zvyšku - vlastné tvrdenia), logickým dôsledkom takéhoto jeho opomenutia bolo i neposunutie sa v úvahách pojatých do odôvodnenia rozsudku ďalej, teda tam, kde to bolo z pohľadu presvedčivosti jeho rozhodnutia a kompaktnosti i vnútornej súdržnosti argumentácie nevyhnutné (ktorým okresným súdom nevyplneným priestorom treba rozumieť nepoloženie si ním a ani nezodpovedanie otázky, o aký právny vzťah by v uvažovaných súvislostiach malo ísť - ak na základe aktuálneho obsahu spisu by bolo namieste vylúčenie ako verzie o pôžičke, tak i verzie o darovaní).

So zreteľom k preukázanému poskytnutiu finančných prostriedkov by potom aj pre prípad výpadku (nepreukázania) všetkých iných (do úvahy prichádzajúcich) možností tu bola ešte možnosť predstavovaná bezdôvodným obohatením (pri ktorom bola - za použitia šachovej terminológie - na ťahu predovšetkým žalovaná, povinná presvedčiť, že tu bol a stále je právny dôvod, pre ktorý peniaze od žalobcu obdržala a tieto má oprávnenie si ponechať bez potreby ich vrátenia). V tomto prípade by ale skúmanie viacerých iných aspektov problému vrátane žalovanou vznesených námietok premlčania už muselo mať svoj význam, súd prvého stupňa však evidentne v dôsledku riadenia sa iným (s poukazom na uvedené vyššie však bez ďalšieho neakceptovateľným) názorom tu ostal nečinným.

Za takéhoto stavu vecí nemala bezprostredný význam polemika o tom, či dokazovanie výsluchom v odvolaní spomínaných osôb bolo navrhnuté korektne (tak, aby bolo spôsobilým odvolacím dôvodom), keďže so zreteľom k existencii vady praktickej nepreskúmateľnosti rozsudku sa musela otvoriť cesta k novému dokazovaniu v prvom stupni (po jedinom možnom rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorým bolo zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenie mu veci na ďalšie konanie). To obdobne platilo

u výhrady žalovanej tým, že o pôžičku tu nemohlo ísť pre nedostatok zdrojov na vrátenie peňazí, keďže v tomto prípade odvolací súd má zo svojej rozhodovacej činnosti poznatky o celom rade osôb požičiavajúcich si aj za cenu, že dlhy nebudú schopní vrátiť (alebo tak budú schopní urobiť len za pomoci nového a nového sa zadlžovania, teda obrazného plátania starých dlhov novými).

Odvolaciemu súdu preto neostávalo iné, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako celok podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a de facto i h/ O. s. p. (nielen pre odňatie účastníkom konania postupom súdu možnosti konať pred súdom, ale i pre vadné - v skutočnosti čo do posúdenia vzťahu účastníkov absentujúce - posúdenie veci po právnej stránke a z toho plynúce

neúplné dokazovanie) zrušiť a podľa odseku 2 tu zmieňovaného paragrafu i zákona vec vrátiť autorovi zrušeného rozsudku na ďalšie konanie.

Podporným dôvodom pre takýto postup bola inak v časti uloženia žalobcovi poplatkovej povinnosti za odpor i istá reinkarnácia alebo obžिवnutie z minulosti známeho právneho problému, predstavovaného otázkou, či relevantná úprava umožňuje spolplatňovanie odporov proti platobným rozkazom. Za situácie, v ktorej sa zákonodarca, výkonná moc a bohužiaľ i prevažujúca časť súdov najskôr (už od roku 1993, v tejto súv. por. najmä zákon č. 150/1993 Z. z.) snažili fiškálny záujem štátu (na vyberaní poplatkov a naplňaní tak štátneho rozpočtu) obhajovať za pomoci argumentov, ktoré z pohľadu ústavnej konformity nemali nádej obstáť a zákonodarca sa k takémuto problému dodnes nepostavil čelom (ale len i dnes platnou a účinnou podobou ust. § 11 ods. 9 poplatkového zákona v znení zákona č. 465/2009 Z. z. až s účinnosťou od 1. januára 2009 aj do normatívneho textu zákona dostal zmienku o poplatku za odpor), síce už došlo k oslabeniu právnej základne pre pôvodný menšinový názor (o rozpore vyberania poplatkov v tomto prípade s ústavným poriadkom), súd prvého stupňa však uchopil pomerne schematicky nadväzujúci (novovzniknutý) problém možnosti prenosu príslušnej povinnosti na protistranu v spore. V prejednávanej veci totiž bola splnená podmienka prípadného prenosu, spočívajúca v oslobodení žalovanej od súdnych poplatkov (nech aj len v oslobodení čiastočnom a trvajúcim v čase doterajších rozhodnutí súdov oboch stupňov v tejto veci) a zrejme by bolo možno diskutovať aj o výklade, ktorým sa z úspešného „odporcu“ (tu žalovanej) stane „navrhovateľ“ (tu žalobca), čo však už takýmto výkladom prekenuť dosť dobre nešlo, bolo to, že možnosť prenesenia poplatkovej povinnosti od poplatkov oslobodeného účastníka na toho, kto v konaní naopak neuspel, je tu len vtedy, ak oslobodený účastník uspel so svojim návrhom (a tým sa dostáva opäť „na stôl“ ten problém z minulosti, že odpor proti platobnému rozkazu nie je žiadnym návrhom, nezačína sa ním žiadne konanie a keďže už samo podanie odporu bez ohľadu na konečný výsledok sporu má za následok zrušenie platobného rozkazu, musí byť aj filozoficky vylúčené, aby s takýmto podaním šlo neuspieť - z ktorého dôvodu ale za úspech na jednej strane nemožno považovať samotné docielenie zákonom predpokladaného účinku včasného odporu, na druhej strane však nemožno pripustiť ani to, aby za návrh šlo považovať púhu obranu žalovaného v spore).

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, v naznačenom smere doplniť dokazovanie i so zodpovedaním si všetkých pre rozhodnutie relevantných otázok (majúc pritom na zreteli, že i vznesenie námietky premlčania je výkonom práva, ktorého uplatňovanie podlieha kritériu skúmania jeho súladnosti s dobrými mravmi), výsledky celého konania podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť a až potom rozhodnúť opätovne o veci i prinajmenšom o väčšine ďalších otázok riešených výrokom týmto uznesením (odvolacieho súdu) zrušeného rozsudku a podľa § 224 ods. 3 O. s. p. tiež o trovách tohto odvolacieho konania (inak so samozrejmovou povinnosťou učiniť zadosť aj tej povinnosti, pre ktorú tentoraz muselo dôjsť k zrušeniu jeho rozsudku).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.